

РЕШЕНИЕ

№ 2787

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11458** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 1 КСО.

Образувано е по жалба от С. П. Б. срещу Решение № 1040-02-131/12.12.2023 г. на Директора на ТП на НОИ – Бургас, с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-02-186/17.10.2023г. срещу Разпореждане № РП-3-02-01428807/03.10.2023г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – Бургас. С последното на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на лицето от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО за м.9.2023 г. в размер на 780.00 лв., с дължимо вземане по Разпореждане № РВ-3-02-01392659/13.07.2023 г., издадено на основание чл. 114, ал. 3 КСО, съгласно което жалбоподателката следва да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. – главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на атакуваното решение, като се претендира неговата отмяна.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – Бургас, в депозирано от упълномощен юрисконсулт писмено становище, излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – Бургас (л. 33) на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането. Към 01.11.2023 г. г. задължението е в размер на 35 706.91 лв. – главница, 5 310.97 лв. – лихва и 1 294.41 лв. - допълнително начислена лихва. Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ – Бургас по реда на чл. 117, ал. 3 КСО, който с Решение № 1040-02-123/16.11.2023 г. го е потвърдил и е отхвърлил жалбата.

Въз основа на Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. е издадено и оспореното в настоящото производство Разпореждане № РП-3-02-01428807/03.10.2023 г. от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – Бургас (л. 14), с което на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на С. Б. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО за м.09.2023 г., в размер на 780.00 лв., с дължимото по Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. вземане. Разпореждането е връчено на жалбоподателката на 05.10.2023 г. (л.15).

С жалба вх. № 1012-02-186/16.11.2023 г. С. Б. е оспорила разпореждането за прихващане пред директора на ТП на НОИ – Бургас, който с Решение № 1040-02-123/16.11.2023 г. (л.8) е оставил жалбата без уважение като неоснователна и е потвърдил разпореждането.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 1 КСО и с оглед Заповед № 1016-40-765/27.06.2016 г. на управителя на НОИ (л.11) и Болничен лист № Е20232552534 (л.12), като със същото е потвърдено издаденото разпореждане от Р. К. – ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – Бургас, компетентна съгл. чл. 114, ал. 5 от КСО. При издаване на решението не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорения административен акт:

Разпоредбата на чл. 114, ал. 5 КСО урежда способите за принудително изпълнение на ликвидни, но непогасени доброволно задължения към държавното обществено осигуряване. Съгласно същата длъжимите суми по разпоредения, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване /ДОО/. Регламентираният в разпоредбата ред за принудително изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични задължения по ДОПК. В тази връзка, закрилата, предвидена в чл. 114а, ал. 1 КСО, не се разпростира по отношение на задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО.

Публичните вземания, сред които са и вземанията на държавното обществено осигуряване за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи, по силата на чл. 163, ал. 1 ДОПК се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон не е предвидено друго. Прихващането като способ за изпълнение на публични задължения се

извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО в съответното териториално поделение на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Забраната за принудително изпълнение върху обезщетения от социалното осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 ДОПК, се прилага само по отношение на вземанията, предмет на производства по ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудителното изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. В този смисъл е установената съдебна практика на Върховния административен съд по сходни казуси, изразена в решения: № 2743/7.03.2017 г. по адм. дело № 2903/2016 г. и № 5954/18.05.2021 г. по адм. д. № 2890/2021г. Налице е изрична специална норма – чл. 114а, ал. 1 КСО, по силата на която забраната за налагане на запови върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удържки, не се прилага за задължения на лицата към ДОО и за задължения за издръжка и при прихващане по реда на чл.114, ал 5 КСО. В този смисъл са и решение № 5776/10.05.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6527/2016 г., VI отд., решение № 4128/04.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4771/2016 г., VI отд., решение № 3758/28.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3140/2016 г., VI отд. и др.

В конкретния случай с Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – Бургас на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 40 791.11 лв., от които 35 480.14 лв. главница и 5 310.97 лв. – лихва, начислена към датата на издаване на разпореждането. Не е спорно, че същото е било обжалвано по административен ред и потвърдено от горестоящия административен орган, както и че неговото решение - № 1040-02-106/25.09.2023 г., е било обжалвано по съдебен ред и не е влязло в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 117а, ла. 1 КСО обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им. Разпореждането за възстановяване на суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му, а не от влизането му в сила. Ето защо, при констатирана липса на доброволно изпълнение административният орган може да пристъпи към специалния ред за принудително изпълнение на задължението на жалбоподателката към ДОО. След като обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, при липса на доброволно изпълнение органът разполага с правомощието да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство. Следва да се отбележи, че изпълнението може да бъде спряно съгласно чл. 117, ал. 2 КСО, но от страна на жалбоподателката не са ангажирани доказателства, установяващи основанията за това.

В съответствие с изложените мотиви и след констатираната липса на доброволно изпълнение, компетентният орган е издал процесното Разпореждане № РП-3-02-01428807/03.10.2023г г., с което на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на С. Б. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО за м.09.2023 г., в размер на 780.00 лв., с дължимото по Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. вземане.

Както беше посочено по-горе, съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 5 КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение, вкл. и чрез прихващане от изискуеми

вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Уреденият в чл. 114, ал. 5 КСО способ за изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и на принудителното изпълнение на публични вземания по ДОПК. По естеството си прихващането по този ред представлява способ за принудително изпълнение, тъй като само на осигурителния орган, управляващ фондовете на ДОО, е предоставено правото с едностранно волеизявление да удовлетвори вземането си. Материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната (в случая на административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО), която прави изявление за прихващане.

Към датата на извършване на прихващането по реда на КСО, чрез постановяване на оспорения административен акт - Разпореждане № РП-3-02-01428807/03.10.2023 г., са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 114, ал. 5 КСО - установено с Разпореждане № РВ-3-02-1392659/13.07.2023 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО вземане, което не е погасено доброволно в 14-дневния срок от връчването му и не е било разсрочено по реда на чл. 116 КСО, като същевременно е налице изискуемо вземане на С. П. Б. от ДОО, представляващо парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 КСО, в размер на 780.00 лв. Двете задължения са еднородни – парични, същите са ликвидни и изискуеми – определени са по основание и размер. Следователно, изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице е разпоредило с процесното Разпореждане № РП-3-02-01428807/03.10.2023 г.

С разпоредбата на чл. 114а КСО са посочени двете притезания, на които законодателят придава засилена правна защита и спрямо тях, като изрично посочени от закона, правилото за несеквестируемост отпада, противно на изложените в жалбата възражения в тази насока. В този смисъл имуществената отговорност на длъжника спрямо посочените от закона притезания е по-широка и при отпаднала несеквестируемост следва да се удовлетворят преди всичко притезанията, които се ползват със засилена правна защита - в случая задължението към ДОО.

С оглед изложеното дотук, съдът формира извод за законосъобразност и правилност на обжалвания административен акт. Същият е постановен при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Актът е постановен в съответствие и с целта на закона. При постановяване на решението си този съдебен състав съобрази и установената трайна съдебна практика на ВАС, Шесто отделение, обективирана в Решение № 16996/12.12.2019г. по адм. дело № 3197/2019г., Решение № 2042/10.02.2020 г. по адм. д. № 5445/2019 г., Решение № 14280/24.10.2019 г. по адм. д. № 3198/2019 г., Решение № 15036/06.11.2019 г. по адм. д. № 8812/2019 г., както и в решения: № 2743/07.03.2017 г. по адм. дело № 2903/2016 г., № 3758/28.03.2017 г. по адм. дело № 3140/2016 г., № 9589/18.07.2017 г. по адм. дело № 7477/2016 г., № 4128/4.04.2017 г. по адм. дело № 4771/2016 г., № 7649/16.06.2017 г. по адм. дело № 8379/2016 г., № 9854/24.07.2017 г. по адм. дело № 5965/2016 г., № 9584/18.07.2017 г. по адм. дело № 8828/2016 г., № 5776/10.05.2017 г. по адм. дело № 6527/2016 г. и други.

Горните обстоятелства мотивират решаващ извод за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Жалбата на С. П. Б. е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и на основание чл.143, ал. 4 АПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 24 НЗПП следва да му бъдат присъдени разноси в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Б. срещу Решение № 1040-02-123/16.11.2023 г. на Директора на ТП на НОИ – Бургас.

ОСЪЖДА С. П. Б., [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати по сметка на ТП на НОИ - Бургас сумата в размер на 100 лв. – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 119 КСО решението не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: